

SPERANȚELE NOASTRE ÎN VARĂ

Motto: *Vara nu înseamnă numai călduri variabile de la 4 la 40°C.*

Vara înseamnă nădușeală mare și grea pe chipul și trupul românului. Dar tot vara poate să însemne și prețuri mici, care fac fără rost nădușeala noastră.

Suntem zăpăciți de căldură, praf și mizerie, de transpirație și enervare, și așteptăm cu nerăbdare sfârșitul unei campanii de recoltare care, la fel ca în numeroși alți ani, s-a întins pe o perioadă lungă de timp, mai lungă decât o zi fierbinte de vară.

Țipă autoritățile cum că s-a făcut producție mare de cereale, producție care, iată, spun domniile lor, salvează creșterea, salvează PIB-ul, salvează rușinea administrației, care își puna nădejdea pe puținii producători de resurse de viață din țară, însă fără să facă nimic pentru ei. Pentru că ce ar putea să facă? Să luăm, pe rând, câteva dintre manifestările acestei veri.

La început, primăvara a debutat cu secete pronunțate în mai toată țara, lăsând în incertitudine atât împlinirea recoltelor de toamnă, cât și a celor semănate în primăvară. Începutul primăverii a fost călduros, dar mijlocul anotimpului, inclusiv aproape întreaga lună mai, a fost abundent în șocuri termice destul de intense și neobișnuite. Totuși, seceta continua, făcând ca agricultorii să privească cerul cu insistență și să implore Dumnezeuul ploii.

Iar ploaia a venit, dar nu a venit la timp, ci atunci când a vrut Domnul. Pentru orz a fost, în general, prea târziu, și atunci recoltele pe tehnologii foarte bune au fost plafonate la 4000 kg/ha, în timp ce numai soiurile mai târzii au dat recolte mai mari.

Grâului i-a venit și lui apa destul de târziu, motiv pentru care multe spiculețe au rămas sterile, iar altele au fost rejectate de spice pentru a-și conserva calitatea.

De la o zonă la alta condițiile au fost extrem de diferite, factorii abiotici și îndeosebi alternanțele zi/noapte ale temperaturilor, precum și cele de la o zi la alta, au fost atât de mari încât au creat fenomene dure în metabolismul și biologia plantelor.

Agronomii cu experiență au putut avea un adevărat dialog cu plantele și au reușit să perceapă și uneori să surprindă chinul abiotic și biotic al plantelor.

Printre modificările create de stresul abiotic le-am întâlnit destul de des pe cele ale dificultății „nașterii spicului” și „spiralării aristelor”, ca și când acestea ar fi fost puse pe bigudiuri (vezi figura de mai jos).

Pentru unele soiuri procentul acestor dure stresuri abiotice nu a depășit 2-3%, pagubele fiind minore. La polul opus, pentru unele soiuri de grâu durum de primăvară numărul plantelor afectate a depășit 90%, iar producția practic a fost compromisă.

Se pune, în mod firesc, problema: poate cercetarea găsi soluții la agresiunea intolerabilă a acestor modificări climatice? Răspunsul este unul pozitiv: da, poate, sau mai bine zis, ar putea-o face.

Cercetarea, la fel ca și producția de hrană, devine din ce în ce mai scumpă. Dacă pentru hrană, pentru consum în general, acest monstru denumit FMI ne oferă cu destulă ușurință bani, pentru investiții în cercetarea „reală”, „fundamentală” și „practică” nu se vor găsi niciodată bani. Nici dinafara și nici dinăuntrul țării. Nu se vor găsi bani nici pentru sănătate și nici pentru educație. Cu toate aceste minusuri adunate, viața unui popor poate fi ușor distrusă. Ori, asta se vrea.

Și totuși, per ansamblu, puterea afirma că producția de cereale de toamnă a fost cu circa 30-40% mai mare în câmp, dar numai cu 10-15% mai mare în hambare. Asta deoarece în vreme ce combinele au intrat masiv în câmp, s-au declanșat ploile de început de iulie, prelungind peste măsură perioada de recoltat și înrăutățind calitatea

recoltelor. Furtunile abundente, grindina, torențialitatea unor ploii au pus la pământ zeci, poate chiar sute de mii de hectare de culturi, spre disperarea agricultorilor care le-au semănat și îngrijit cu atâta trudă și cu atâtea costuri.

Când recoltatul s-a finalizat și a venit vremea valorificării producției, nu mare le-a fost mirarea agricultorilor observând că „NU ESTE PIAȚĂ”, „NU SUNT PREȚURI”, iar atunci când au fost ceva prețuri ele au indicat cifre cu 40% mai mici, în medie, comparativ cu anul trecut!

De ce s-a întâmplat așa? De ce prețurile din România sunt cu cel puțin 0,35-0,40 lei/kg mai mici decât cele ale bursei de la Viena nimeni nu știe. Prețurile cresc pe măsură ce te apropii de Viena, dar rămân foarte mici în Câmpia Română.

În condițiile acestea, mai poate spune guvernul că agricultura salvează România? Cine sunt acești fantastici speculanți care au blocat piața României și cum de au reușit să facă acest lucru cu atâta ușurință?

De orice se ocupă politică românească, dar nu de rezolvarea mării specule care afectează piața românească de produse alimentare. Și de ce ar face-o? Dânșii sunt cetățeni europeni și, în numele Europei, își trag pumni în bărbie, așa cum și la Bruxelles diferitele formațiuni politice își trag acum pumni pe probleme de competență profesională. Astfel, cu ricoșul pumnilor lor în capetele noastre, problema este rezolvată.

Diavolul este alcătuit din lucruri aparent mărunte. El știe că paralizând piața românească de cereale, aduce viermele discordiei în inimile și sufletele românilor. Oamenii aceștia harnici și cumsecade nu trebuie să aibă liniște, nu trebuie să producă, trebuie doar să-și abandoneze pământurile în mâinile lor și să ia drumul supermarketurilor, cu bani FMI.

Nu sunt prețuri nici pentru porumb și nici pentru floarea-soarelui. Mulți întreprinzători din agricultura României vor lua drumul falimentului în această toamnă, fără să-i ajute cineva. Există un cineva care îi va ajuta pe alții, dar nu pe români.

Prof.Univ.Dr.ing.dr.h.c. MIHAI BERCA